

Komu se nelení, tomu se zelení

Byl krásný slunečný den a rytíř Robin projížděl lesem na svém koni Hoodovi. Nebyla v tom žádná věda, sluníčko svítlo a den byl jako stvořený na objížďku po okolí. Projížděl vesnicemi, městy a krásnou přírodou.

Jako obvykle jel kolem velkého dubu, když v tom na něj spadla část seschlé větve a rytíř upadl do bezvědomí. Po chvíli se probudil, celý omámený. Když se rozkoukal, všiml si že větev s sebou strhla i část velkého keře, který se vedle dubu krčil. Najednou si ale všiml, že je v keři jakýsi průchod do neznáma. „Hm, proč jsem si toho nikdy nevšiml, Hoodo? Pojď podíváme se, co se za ním ukrývá“, řekl si pro sebe v přítomnosti svého koně. Šli a šli, dokud nespátřili tu nejvyšší věž, o které slychávali jen v pohádkách. „Půjdu dovnitř a prozkoumám to tam, taková věž se vidí jednou za život“, řekl nadšeně Robin. Uvázal Hooda ke stromu a vydal se po schodech nahoru do nekonečně vysoké věže. Jak tak kráčel, pomalu mu docházel dech. Musel se po chvilkách zastavovat, aby se mohl zhluboka nadechnout. To víte, brnění není lehká záležitost. Došel až na vrchol věže, kde se nacházely velké kulaté dveře. „Doufám, že mě tam nečeká nic zlého“, řekl si pro sebe Robin a pomalu otevřel dveře. V tu chvíli spatřil tu nejkrásnější dívku, kterou kdy viděl. „Dobrý den, spanilá princezno, proč tu jste uvězněna?“, zeptal se neomalene rytíř. „Já jsem to ale trouba, vždyť já jsem se vám ani nepředstavil“, dodal rytíř „jmenuji se Robin.“ „Dobrý den, já se jmenuji princezna Elenka“, povzdychla si „a jsem tu uvězněná, protože mě tu drží kouzlem. Jako malou mě zaklela zlá macecha a zatím mi nedokázal nikdo pomoci“, rozplakala se Elenka. „V čem spočívá kletba princezno? Já vás osvobodím“, prohlásil chrabře Robin. „Fňuk, lze mě osvobodit pouze, když mi donesete bylinu jménem Jasnohvězd“, řekla uplakaně princezna „problém je v tom, že ta bylina už tisíce let neroste.“ To rytíře na chvíli zarazilo. Když se ale znovu podíval na uplakanou princeznu, chrabře se obrnil a princezně oznámil „Ničeho se nebojte princezno, já vám tu bylinu seženu a osvobodím vás.“ Elenka samým štěstím vyjekla radostí. Se slzami v očích poděkovala rytíři a patřičně se s ním rozloučila.

Rytíř Robin sešel schody, nasedl na koně Hooda a vyrazil směrem, jakým se mu zachtělo. Jel dlouhé dny. Sám nevěděl kam má jet a kde takovou bylinu sehnat. Nebyl to jednoduchý úkol, ale rytíř věřil, že to zvládne a osvobodí tak krásnou princeznu. V tom se před ním objevila stará babička s velkým košíkem na zádech. „Nechcete pomoci babičko?“, zeptal se hned ochotně Robin. „To byste byl moc hodný hochu. Jsem už stará, záda mě bolí a ještě to je kus cesty domů.“, řekla utahaná babička. Rytíř slezl z koně, vzal si od babičky koš na záda, babičku posadil na Hooda a vyrazil. Povídali si o všem, co je napadlo, takže jim cesta nakonec rychle utekla. Došli před krásnou, malou chaloupku. „Tak, tady já bydlím“, usmála se babička, „a jako dárek, že jsi byl tak ochotný, ti mohu dát cokoliv, o co si řekneš“, Robin se pousmál, „co vy mi tak můžete dát babičko, já vás přeci nebudu obírat o to vše, co ještě máte.“ Babička se na něj ale lyšácky podívala. „Chlapče, já vím, že tě celou cestu něco trápí, co bys potřeboval?“ Robin na chvíli zapřemýšlel, co to je vůbec za babičku, a jestli to není nějaká zlá čarodějnice, která ho nakonec promění v ropuchu. „No, víte babičko, dnes jsem se projížděl po lese, jak bylo krásně a rozhodl jsem se, že si vyjedu na koni“, vyprávěl rytíř, „jenomže jsem najednou narazil na zákoutí, kde jsem objevil tu nejvyšší věž, kterou jsem kdy viděl. Rozhodl jsem se prozkoumat, co je ve uvnitř. Tu tam, vám tak krásná princezna brečí.“ Babička ukazovala rukou ať dále pokračuje ve vyprávění. „A povídá mi, ta krásná princezna Elenka, že je zakletá kletbou a že ji může vysvobodit pouze bylina zvaná Jasnohvězd, ale ta už prý tisíce let neroste“, povzdychl si rytíř. „Chlapče vždyť já ti mohu pomoci“, zvolala nadšeně babička, „já jsem přeci bylinkářka, a takové rostliny znám a vím, kde je najít.“ Rytíři se rozsvítily oči, nemohl tomu uvěřit. Robin po dlouhé cestě a díky své dobrotě, našel babičku, která mu pomůže osvobodit princeznu. „Nebude to ale jen tak, chlapče“, sklopila babička hlavu, „musíš nejdříve dojet k hvězdáři a obstarat mi hvězdu jménem Jasno. Nebude to lehký úkol. Hvězdář už je starý a protivný. Musíš být opatrný, aby ti nezkřivil ani vlásek, aby se tě ani nedotkl, jinak se z tebe stane hvězda navzdýcky“, řekla mu ostražitě babička. „Moc vám za všechno děkuji babičko“, poděkoval Robin a vydal se na cestu.

Projížděl krajinami a loukami, v kterých nikdy před tím nebyl. Hood uháněl tak rychle, že mu div nohy neupadly. Rytíř Robin stále myslel na princeznu a doufal, že vše dopadne dobře, a brzy se spolu opět shledají. Po dlouhém dni jízdy konečně dojel k místu, které vypadalo jako hvězdárna. Šel pomalu, potichoučku, aby nevzbudil hvězdáře. Vyšel tři patra, dostal se úplně na vrchol věže, kde před ním stály obrovské dřevěné dveře. Pomalu je otevřel. Hvězdář seděl uprostřed místnosti na velkém houpacím křesle a hlasitě dřímá. Robin se tiše plížil po místnosti a hledal hvězdu Jasno. Nemohl ji však nikde najít. Po neúspěšném pozorování místnosti, ho napadlo podívat se na strop. Je to přeci hvězda. A byla tam. Ve vsí své kráse se na stropu třpytila hvězda Jasno. „Jak já ji teď ale dostanu dolů?“, pomyslel si rytíř Robin. V tu chvíli se hvězda pohnula. „Hm, možná když na ni zašeptám, mohla by se sesunout k zemi“, pomyslel si Robin. „Jasno, Jasno, pojď ke mně dolů prosím“, zašeptal. Hvězda se začala pomalu snášet k zemi, když v tom se probudil hvězdář. „Co tu provádíš“, zařval na Robina. Rytíř nemeškal, doskočil pro hvězdu, která byla už skoro u země, a utíkal z věže dolů ke koni Hoodovi. Hvězdář však vyrazil za ním. Robin utíkal nejrychleji co mohl. Už byli skoro dole. Hvězdář už ho téměř dohnal. Rytíř však rychle naskočil na koně a ujížděl hvězdáři před očima.

Po nějaké době, když už byl daleko od hvězdárny, zastavil uprostřed lesa, aby si Hood odpočinul. Napili se z říčky a Robin zkontroloval hvězdu Jasno. „Vždyť ona pomalu vyhasla“, vyděsil se „musím rychle dojet k babičce bylinkářce,

ona mi určitě poradí", pomyslel si. Nasedl na koně Hooda a vyrazil. Byla to dlouhá cesta. Den pomalu končil a sluníčko zapadalo. Po dni jízdy konečně dorazili zpět. Robin nemeškal, seskočil z koně a vtrhl do babiččiny chaloupky. „Babičko, babičko, ona vyhasíná“, vyhrkl rytíř udýchaně. „Běž na moji zahrádku, a zasad' hvězdu vedle kvěťáku. Nezapomeň ji pořádně zalít, poté se z ní stane bylina Jasnohvězd“, přikázala mu babička. Rytíř udělal vše do puntíku, co mu babička poradila. Poté šel celý unavený do chaloupky, kde už na něj čekala teplá polévka s chlebem a babiččina pohostinnost. Celou noc jí vyprávěl, co všechno na cestě zažil. Pak už jen usnul, ani nevěděl kdy, jak byl vyčerpaný. Druhý den ráno Robin vyskočil z postele a utíkal se podívat, jestli hvězda, teď už bylina, svítí. Svítla, ne nesvítla, ona zářila! Byla to zářící bylina! Dokonce se zbarvila dozelena. Rytíř ji opatrně vzal do dlaní a šel ji ukázat babičce. Bylinkářka se zasmála, „no vidíš, komu se nelení, tomu se i zelení.“ Pak popřála rytíři Robinovi plno štěstí, ať je v životě s princeznou šťastný a ať na něj nečeká už žádné nebezpečí. Rytíř za vše poděkoval, osedlal koně a odjel si pro svou vysněnou princeznu.

Cesta k Elence netrvala dlouho. S radostí vyběhl do vrcholu věže. Jen co vkročil před dveře princeznina pokoje, vytáhl Jasnohvězd. V tu chvíli se rozbila bariera, která držela princeznu vevnitř. Konečně byla volná. Konečně měla zachránce. A konečně mohli být spolu. Nasedli na Hooda a spokojeně spolu odcválali do království za sedmi horami a sedmi řekami, kde spolu žili šťastně až do smrti.